

PARAULES DE VIDA

Crist viu (II)

Si l'Església està cridada a ser enmig del nostre món signe i presència del Senyor ressuscitat, que és la «vertadera joventut d'un món envellit i d'un univers que espera amb dolors de part ser revestit amb la seua llum i amb la seua vida» (32); i si en ella tots han de trobar a Crist, «company i amic dels joves»; haurà de manifestar en la seua vida i en les seues accions eixa joventut de Crist si vol que els joves trobin en el Senyor la font d'una vida veritadera i autèntica.

La joventut no és únicament una etapa biològica. És, abans de res, una manera d'afrontar l'existència, «un estat del cor» (34). La joventut de l'Església es percep quan els cristians donem testimoni de la nostra fe amb il·lusió, alegria, convicció i autenticitat. Qui viu la fe des d'aquestes actituds està manifestant una veritat que provoca interrogants en aquells que cerquen un sentit a la vida. La pèrdua de la joventut no és sol complir més anys: deixa de ser jove aquell que perd la il·lusió pel bé, la veritat o l'autènticament bell; qui es cansa de la vida i dels altres; qui es tanca en els seus egoïsmes i únicament pensa en ell mateix; qui es queda indiferent davant l'altre que necessita la seua ajuda; qui no viu en el desig de ser cada dia millor i de créixer en l'amor i en la solidaritat; qui no sent la necessitat d'aprofundir en l'a-

mistat amb el Senyor. En l'Església he conegut persones a qui el pas dels anys ha portat a créixer en aquesta joventut espiritual i són autèntics testimoniatges per als joves. No oblidem que el córrer del temps no ha d'arrabassar-nos la joventut, sinó que ens ha de fer créixer en ella.

L'Església com a institució està cridada a visibilitzar la joventut de Crist i, per tant, ha de perdre la por a estar en constant renovació per a ser-li més fidel. Per això ha d'obrir-se a «la força sempre nova de la Paraula de Déu, de l'Eucaristia, de la presen-

cia de Crist i del seu Esperit cada dia». Si és capaç d'alimentar-se constantment en aquestes fonts no cedirà a dues temptacions que poden paraitzar-la: esclerotitzar-se en el passat quedant immòbil davant les noves situacions o cedir «a tot el que el món li ofereix, creure que es renova perquè amaga el seu missatge i es mimetitza amb els altres» (35). Els cristians estem cridats a actuar de manera que tots ens senten «germans i pròxims» (36) i, al mateix temps, «hem d'atrevir-nos a ser diferents, a mostrar altres somnis que aquest món no ofereix, a testimoniar la bellesa de la generositat, del servei, de la puresa, de la fortalesa, del perdó, de la fidelitat a la pròpia vocació, de l'oració, de la lluita per la justícia i el bé comú, de l'amor als pobres, de l'amistat social» (36).

Al llarg de la història no han faltat sants que han testimoniat al món la joventut de l'Església: Maria «és el gran model per a una Església jove» (43). Al costat d'Ella el Papa ens recorda alguns exemples de joves sants que van lliurar la vida per Crist, molts d'ells fins al martiri. Que el seu testimoniatge desperte en nosaltres el desig de viure la fe amb renovada il·lusió.

Que aquest siga el fruit de la Pasqua que estem vivint.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Obeir Déu és primer que obeir els homes

Aquesta resposta dels apòstols als seus jutges expressa una experiència cristiana fonamental. En el sentit propi, «obeir Déu» volia dir no callar l'anunci de la resurrecció de Jesucrist Salvador, encara que els tribunals humans ho prohibissin. Però aquesta resposta mostra una realitat més profunda sobre l'actitud cristiana davant de la vida. En general, la humanitat organitza la convivència social a base de lleis que regulen les relacions entre persones i entre grups.

Però una vegada rere l'altra, la vida social planteja nous reptes que giren sempre al voltant del respecte a les persones i els grups humans. Es pot dir que el procés de la humanitat ha estat el lent, difícil

i dolorós descobriment de la realitat i els drets dels més febles, davant unes lleis que els ignoren: pobles oprimits, dones, infants, minories, estrangers, minusvàlids, malalts, refugjats, marginats, presos, exiliats... És una llista enorme de grups humans, febles, vulnerables, que amb greus sofriments i dificultats intenten trobar l'atenció i el respecte social. Cal anar més enllà de les lleis i els costums establerts i obrir-se a la realitat i els sofriments dels més abandonats i oprimits. Això, en llenguatge cristià, és «obeir Déu abans que obeir els homes»; és desobeir les lleis humanes i obeir la llei de Déu precisament per atendre les necessitats dels homes reals. No és només una resposta concreta davant d'un problema con-

cret. És una manera de ser i de posar-se davant de la realitat; és una actitud oberta al canvi trasbalsador que suposa l'anunci de l'amor evangèlic, que entén la proclamació de l'Apocalipsi: «I el qui seu al tron va afirmar: Jo faig que tot sigui nou» (Ap 21,5); i se sent al costat de les paraules de Jesús: «Si el món us odia, tingueu present que m'ha odiat primer a mi; si fossiu del món, el món us estimaria com a cosa seva» (Jo 18-19); i la raó: «germans, no us estranyeu si el món us odia: nosaltres sabem que hem passat de la mort a la vida perquè estimem els germans» (1Jo 3,13-14).

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRAS DE VIDA

Cristo vive (II)

Si la Iglesia está llamada a ser en medio de nuestro mundo signo y presencia del Señor resucitado, que es la «verdadera juventud de un mundo envejecido y de un universo que espera con dolores de parto ser revestido con su luz y con su vida» (32); y si en ella todos deben encontrar a Cristo, «compañero y amigo de los jóvenes»; tendrá que manifestar en su vida y en sus acciones esa juventud de Cristo si quiere que los jóvenes encuentren en el Señor la fuente de una vida verdadera y auténtica.

La juventud no es únicamente una etapa biológica. Es, ante todo, un modo de afrontar la existencia, «un estado del corazón» (34). La juventud de la Iglesia se percibe cuando los cristianos damos testimonio de nuestra fe con ilusión, alegría, convicción y autenticidad. Quien vive la fe desde estas actitudes está manifestando una veracidad que provoca interrogantes en aquellos que buscan un sentido a su vida. La pérdida de la juventud no es sólo cumplir más años: deja de ser joven aquel que pierde la ilusión por lo bueno, lo verdadero o lo auténticamente bello; quien se cansa de la vida y de los demás; quien se encierra en sus egoísmos y únicamente piensa en sí mismo; quien se queda indiferente ante el otro que necesita su ayuda; quien no vive en el deseo de ser cada día mejor y de crecer en el amor y en la solidaridad; quien no siente la necesidad de profundizar en la amistad con el Señor. En la Iglesia he conocido a personas a quien el paso de los años ha llevado a crecer en esa juventud espiritual y son auténticos testimonios para los jóvenes. No olvidemos que el correr del tiempo no debe arrebatarlos la juventud, sino que nos tiene que hacer crecer en ella.

La Iglesia como institución está llamada a visibilizar la juventud de Cristo y, por tanto, debe perder el miedo a estar en constante renovación para serle más fiel. Para ello debe abrirse a «la fuerza siempre nueva de la Palabra de Dios, de la Eucaristía, de la presencia de Cristo y de su Espíritu cada día». Si es capaz de alimentarse sin cesar en estas fuentes no cederá a dos tentaciones que pueden paralizarla: esclerotizarse en el pasado quedando inmóvil ante las nuevas situaciones o ceder «a todo lo que el mundo le ofrece, creer que se renueva porque esconde su mensaje y se mimetiza con los demás» (35). Los cristianos estamos llamados a actuar de modo que todos nos sientan «hermanos y cercanos» (36) y, al mismo tiempo, «tenemos que atrevernos a ser distintos, a mostrar otros sueños que este mundo no ofrece, a testimoniar la belleza de la generosidad, del servicio, de la pureza, de la fortaleza, del perdón, de la fidelidad a la propia vocación, de la oración, de la lucha por la justicia y el bien común, del amor a los pobres, de la amistad social» (36).

A lo largo de la historia no han faltado santos que han testimoniado al mundo la juventud de la Iglesia: María «es el gran modelo para una Iglesia joven» (43). Junto a Ella el Papa nos recuerda algunos ejemplos de jóvenes santos que entregaron su vida por Cristo, muchos de ellos hasta el martirio. Que su testimonio despierte en nosotros el deseo de vivir la fe con renovada ilusión.

Que este sea el fruto de la Pascua que estamos viviendo.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Recés de Quaresma parroquial

La parròquia de la Mare de Déu del Roser de Tortosa va celebrar, el passat 16 de març, el recés parroquial de Quaresma. Unes 60 persones van participar d'aquest temps de reflexió i pregària que començava amb els punts de meditació. Seguia una estona llarga de reflexió personal i, després, davant del Santíssim exposat, continuava l'oració personal que culminava amb una estona de pregària comunitària i amb la benedicció del Santíssim.

Per acabar, els qui vam poder, compartirem un dinar de germanor.

Una ajuda més per viure la Quaresma intensament.

Mn. Ramon Labernié

Presentada la primera fase de restauració del retaule de Santa Anna de la Catedral de Tortosa

La Catedral de Tortosa va acollir, el dimecres 20 de març, la presentació del resultat dels treballs de restauració de les primeres peces del retaule barroc de Santa Anna per part de tècnics del Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya (CRBMC), a Valldoreix. En la roda de premsa van intervenir l'Il·lm. José Luis Arín, degà del

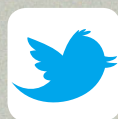
Capítol Catedral i vicari general; el M.I. Josep Alanyà, canonge arxiver de la Catedral de Tortosa; el Sr. Josep Paret, tècnic responsable de la restauració d'escultura en fusta del Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya; i el Sr. Voravith Rogiva, restaurador.

El retaule de Santa Anna, antigament dedicat a sant Ruf d'Avi-

nyó, és un formidable moble barroc. Obrat en fusta d'alba, entre 1728 i 1732, i encarregat pel Capítol de la Catedral de Tortosa. Es tracta d'un extraordinari i singular retaule de l'escultor Isidre Espinalt i Serra-rica i del seu fill homònim, i constitueix l'única producció de gran format que es conserva d'aquesta nissaga d'escultors, atès que gran part de la seva obra va tenir la mala fortuna de ser destruïda durant la guerra civil.

Les peces restaurades en aquesta primera fase es troben actualment exposades al públic a la catedral, a la mateixa capella que aixoplugava el retaule. La segona fase, que començarà enguany, ha de continuar amb els treballs de conservació i restauració de la resta de les peces del retaule. La tercera i darrera fase serà la del muntatge final del retaule. Possiblement, es tractarà de la més complexa de totes, ateses les dimensions del moble. S'espera que aquesta darrera fase tingui lloc l'any 2020.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «L'amor de Déu és l'única força capaç de fer noves totes les coses» (26 de febrer).

@Pontifex: «La veritable religiositat consisteix en estimar Déu amb tot el cor i al nostre semblant com a nosaltres mateixos» (26 de febrer).

@Pontifex: «Si creiem en Déu, mirem de viure la justícia amb tothom seguint la regla d'or: "Feu als altres tot

allò que voleu que ells us facin" (Mt 7,12)» (28 de febrer).

@Pontifex: «Fem un petit examen de consciència cada dia, per convertir-nos al Senyor, cinc minuts al final del dia ens ajudaran a pensar i a no posposar el canvi del cor i la conversió al Senyor» (28 de febrer).

Recés de Quaresma per al clergat diocesà

El dia de la Solemnitat de l'Encarnació, els preveres del Bisbat de Tortosa es varen aplegar al Centre d'Espiritualitat Sant Enric d'Ossó (Jesús-Tortosa) per participar en el tradicional recés de Quaresma, que va ser dirigit pel Sr. Bisbe de Tortosa, Mons. Enrique Benavent. Vam meditar sobre les set paraules de Jesús a la creu. Després de la meditació, es va exposar el Santíssim per possibilitar la pregària personal. Es va acabar amb un acte eucarístic, abans d'anar a dinar.

Mn. Jordi Salvadó

Presentació del llibre *Sant Miquel de Batea. La catedral de Terra Alta,* del M. I. Josep Alanyà i Roig

El 29 de març de 2019, a l'església parroquial de Sant Miquel Arcàngel de Batea, va tenir lloc la presentació del llibre *Sant Miquel de Batea. La catedral de Terra Alta*, obra de 1.334 pàgines, en dos toms, escrita pel canonge arxiver de la catedral de Tortosa, M. I. Josep Alanyà, Fill Predilecte de la vila.

L'acte solemne va estar presidit pel bisbe de Tortosa, Mons. Enrique Benavent, acompanyat en la presidència per l'alcalde de Batea, Sr. Joaquim Paladella. La taula presidencial la van ocupar el rector de la parròquia, Mn. Julià Escudé; el regidor de Cultura, Xavier Galcerà, que va fer de moderador; el llicenciat Joan-Hilari Muñoz, catedràtic d'Història a l'I.B. Dertosa, de Tortosa, que va presentar l'autor

en els seus vessants d'historiador, investigador i arxiver diocesà i capitular; la Dra. Maria Garganté, professora d'Història de l'Art a la Universitat Autònoma de Barcelona i a l'Ateneu Sant Pacià, presentadora de l'obra; i Mn. Josep Alanyà.

L'acte l'inicià el senyor Bisbe seguit d'unes paraules de l'alcalde de la vila.

Els professors Muñoz i Garganté van elogiar l'obra, que qualificaren de rigorosa, científica i exhaustiva. Quinze capítols amplis, rigorosament do-

cumentats, exhaurien els aspectes arquitectònics, històrics, artístics, processals, constructius i reconstruïts de l'edifici i tot el que conté i ha contingut.

Mn. Josep Alanyà justificà la publicació com a ofrena al seu poble quan va celebrar les Noces d'Or Sacerdotal. Explicà el procés de formació de l'obra, les satisfaccions viscudes i les dificultats trobades pel llarg camí. La condició d'ofrena, volguda per l'autor i compartida per l'Ajuntament, fa que tot el que hom recollirà de la venda serà lliurat a l'escola de la vila.

El senyor Bisbe va tancar l'acte tot valorant la capacitat de treball de l'autor, i destacant el benefici cultural i el servei d'Església que l'obra acumula representa.

AGENDA

- Dijous 9**, Barcelona, reunió de delegats de Missions de la Tarraconense.
- Divendres 10**, Tortosa, Parròquia de Sant Blai, a les 20 h, confirmacions.

- Dissabte 11**, Jornada Diocesana de Joves. / Deltebre, a les 20.30 h, clausura del 200 aniversari de la parròquia Sant Miquel.
- Diumenge 12**, Xerta, a les 12 h, confirmacions. / Catedral, a les 18 h, presa de possessió dels nous canonges.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

6. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Fets 6,8-15 / SI 118 / Jo 6,22-29]. Tradició del martiri *ante Portam Latinam* de sant Joan Evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco; santa Beneta, vg. i mr.; sant Justí, prev.; beat Francesc de Laval, bisbe de Quebec.

7. □ Dimarts [Fets 7,51-8,1a / SI 30 / Jo 6,30-35]. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. X-XI); sant Benet II, papa.

8. □ Dimecres [Fets 8,1b-8 / SI 65 / Jo 6,35-40]. Santa Maria, mitjanera de totes les gràcies. Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, a més de les altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros),

Salut, etc.; Aparició de l'arcàngel sant Miquel, patró dels radiòlegs i dels radio-terapeutes; sant Eladi, bisbe; sant Bonifaci IV, papa; beat Jeremies de Valàquia, rel. caputxí; beat Lluís Rabatà, prev. carmelità; beata Carme del Nen Jesús (González Ramos), religiosa fundadora de les Franciscanes dels Sagrats Cors.

9. □ Dijous [Fets 8,26-40 / SI 65 / Jo 6,44-51]. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.; sant Nicolau Albergato, bisbe.

10. □ Divendres [Fets 9,1-20 / SI 116 / Jo 6,52-59]. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.; beat Enric Rebuschini, prev.; beat Damian de Molokai, prev.

11. □ Dissabte [Fets 9,31-42 / SI 115 / Jo 6,60-69]. **Lleida** ■ Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida. **Tortosa** (territori de la Comunitat Valenciana) □ Mare de Déu dels Desemparats. Sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr. venerat a Ripoll (978); santa Felisa, mr.; beat Domènec Iturrate, prev. trinitari basc.

12. □ Diumenge vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.) [Fets 13,14. 43-52 / SI 99 / Ap 7,9-14b-17 / Jo 10,27-30]. Sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats a Roma, màrtirs; sant Pancreaç (s. III-IV), màrtir romà; sant Domènec de la Calzada (Rioja), patró dels enginyers de camins, canals i ports; beat Francesc de Siena, prevere servita.

Diumenge III de Pasqua (C)

COMENTARI

M'estimes? ens pregunta el Senyor

El missatge central de Pasqua (i de sempre) és que Crist ha ressuscitat. A la crítica de les autoritats als apòstols: *Us vam prohibir severament d'ensenyar res més en nom de Jesús, Pere i els apòstols diuen clarament: El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta del Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis i n'és també testimoni l'Esperit Sant, que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen.*

La segona lectura és també un gran himne al Ressuscitat que ha mort per nosaltres, a l'Anyell degollat: *Vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels, eren milers i miríades de miríades que cridaven: L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança. I acaba dient: Al qui seu al tron i a l'Anyell sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles. Tot això és fruit de la seva mort i resurrecció. La victòria del Crucificat és total i absoluta sobre totes les forces i poders del món.*

A l'evangeli després d'una gran pesca inesperada el deixeble estimat diu a Pere: *És el Senyor.* I els apòstols es troben amb Jesús que els convida: *Veniu a esmorzar. Cap dels deixebles —diu l'evangeli— no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien que era el Senyor. Tenen dubtes però saben que és el Senyor. I ho constata l'evangelista: Era la tercera vegada que Jesús s'apareixia als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts.*

I ara Jesús encomana per tres vegades a Pere (que l'havia negat també tres vegades) que pasturi *les seves ovelles, els seus anyells.* Només li fa una pregunta repetida també tres vegades: *Simó, fill de Joan, ¿m'estimes?* Per ser pastor de tota l'Església només ha d'estimar. És l'única condició. No cal res més. I això val per a tots nosaltres. L'única pregunta és també: *M'estimes?*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 5,27b-32.40b-41)

En aquells dies els apòstols comparegueren davant el sanedrí, i el gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home.» Pere i els apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen.» Ells prohibiren als apòstols de parlar més en nom de Jesús, i els deixaren anar. Els apòstols es retiraren del tribunal del sanedrí, contents que Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

O bé: *Al-leluia.*

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 5,11-14)

Jo, Joan, tot mirant la visió vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels que rodejava el tron de Déu, junt amb els vivents i els ancians. Eren milers i miríades de miríades que cridaven: «L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança.» Després vaig sentir totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, totes les que hi ha en aquests llocs, que deien: «Al qui seu al tron i a l'Anyell sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles.» Els quatre vivents responien: «Amén.» I els ancians es prosternaren adorant.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan

(Jn 21,1-19) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús encara s'aparegué als deixebles vora el llac de Tiberíades. L'aparició fou així. Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs el Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu i dos deixebles més. Simó Pere els digué: «Me'n vaig a pescar.» Els altres li respongueren: «Nosaltres també hi venim.» Sortiren tots i pujaren a la barca, però aquella nit no pescaren res. Quan ja clarejava, Jesús s'aturà vora l'aigua, però els deixebles no el reconegueren. Ell els digué: «Nois, no teniu res per a menjar?» Li contestaren: «No.» Els digué: «Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu.» Ho feren així i ja no la podien treure de tant de peix com hi havia. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: «És el Senyor.» Així que Simó Pere sentí aquestes paraules, es posà la roba que s'havia tret i es llançà a l'aigua. Els altres deixebles, que eren només a uns noranta metres de terra, vingueren amb la barca, estirant la xarxa plena de peix.

Quan baixaren a terra veieren un foc, amb peix i pa coent-se sobre les brases. Jesús els diu: «Porteu peixos dels que acabeu de pescar.» Simó Pere pujà a la barca i estirà cap a terra la xarxa: hi havia cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no s'esquinçà. Jesús els digué: «Veniu a esmorzar.» Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien, que era el Senyor. Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava. Igual va fer amb el peix. Era la tercera vegada que Jesús s'apareixia als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Ac 5,27b-32.40b-41)

En aquellos días, el sumo sacerdote interrogó a los apóstoles, diciendo: «¿No os habíamos ordenado formalmente no enseñar en ese Nombre? En cambio, habéis llenado Jerusalén con vuestra enseñanza y queréis hacernos responsables de la sangre de ese hombre.» Pedro y los apóstoles replicaron: «Hay que obedecer a Dios antes que a los hombres. El Dios de nuestros padres resucitó a Jesús, a quien vosotros matasteis, colgándolo de un madero. Dios lo ha exaltado con su diestra, haciéndolo jefe y salvador, para otorgar a Israel la conversión y el perdón de los pecados. Testigos de esto somos nosotros y el Espíritu Santo, que Dios da a los que lo obedecen.»

Prohibieron a los apóstoles hablar en nombre de Jesús, y los soltaron. Ellos, pues, salieron del Sanedrín contentos de haber merecido aquel ultraje por el Nombre.

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

O bien: *Aleluya.*

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 5,11-14)

Yo, Juan, miré, y escuché la voz de muchos ángeles alrededor del trono, de los vivientes y de los ancianos, y eran miles de miles, miríadas de miríadas, y decían con voz potente: «Digno es el Cordero degollado de recibir el poder, la riqueza, la sabiduría, la fuerza, el honor, la gloria y la alabanza». Y escuché a todas las criaturas que hay en el cielo, en la tierra, bajo la tierra, en el mar —todo cuanto hay en ellos—, que decían: «Al que está sentado en el trono y al Cordero la alabanza, el honor, la gloria y el poder por los siglos de los siglos». Y los cuatro vivientes respondían: «Amén». Y los ancianos se postraron y adoraron.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 21,1-19) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús se apareció otra vez a los discípulos junto al lago de Tiberíades. Y se apareció de esta manera: Estaban juntos Simón Pedro, Tomás, apodado el Mellizo; Natanael, el de Caná de Galilea; los Zebedeos y otros dos discípulos suyos. Simón Pedro les dice: «Me voy a pescar». Ellos contestan: «Vamos también nosotros contigo». Salieron y se embarcaron; y aquella noche no cogieron nada. Estaba ya amaneciendo, cuando Jesús se presentó en la orilla; pero los discípulos no sabían que era Jesús. Jesús les dice: «Muchachos, ¿tenéis pescado?». Ellos contestaron: «No». Él les dice: «Echad la red a la derecha de la barca y encontraréis». La echaron, y no podían sacarla, por la multitud de peces. Y aquel discípulo a quien Jesús amaba le dice a Pedro: «Es el Señor». Al oír que era el Señor, Simón Pedro, que estaba desnudo, se ató la túnica y se echó al agua. Los demás discípulos se acercaron en la barca, porque no distaban de tierra más que unos doscientos codos, remolcando la red con los peces. Al saltar a tierra, ven unas brasas con un pescado puesto encima y pan. Jesús les dice: «Traed de los peces que acabáis de coger». Simón Pedro subió a la barca y arrastró hasta la orilla la red repleta de peces grandes: ciento cincuenta y tres. Y aunque eran tantos, no se rompió la red. Jesús les dice: «Vamos, almorzad». Ninguno de los discípulos se atrevía a preguntarle quién era, porque sabían bien que era el Señor. Jesús se acerca, toma el pan y se lo da, y lo mismo el pescado. Esta fue la tercera vez que Jesús se apareció a los discípulos después de resucitar de entre los muertos.